

JOHAN
VEENSTRA

SLETTEL PARREDIES

gedichten

Johan Veenstra

Sletel parredies

gedichten

Een uitgife van de Stichting Stellingwarver Schrieversronte,
Oosterwoolde, 1994

Disse uutgifte wodde, wat de centeraasie angaot, mit meugelik
maekt deur et Perveensiaol Bestuur van Friesland.

SSR-71

*Niks uut disse uutgifte mag opni'j drokt en/of eupenbaor maekt
wodden op wat veur maniere dan ok, zonder dat daor van te
veuren schriftelik goedvienen veur geven is.*

*No part of this book may be reproduced in any form, by print,
photoprint, microfilm or any other means, without written permis-
sion from the author.*

© Johan Veenstra, Ni'jhooltpae
Omslag en illestraasies: Peter Lazarov
Drok: Van der Meer BV, Oosterwoolde

ISBN 90 6466 074 3

Inhoud

Rooie belon	7
Mien liefste, luuster niet	8
Ik had een doeve	9
Spiegelbeeld	17
Paljas	18
Naozoemer	19
Meetlint	21
Schollegienspringen	22
Zwatte kammeraod	23
Dichte gedienen.	24
Mien oolde huus	25
Rooksignaal	26
Liendeboom	27
Verzet helpt niet	28
Illusies	29
Zundag	30
Wonder.	31
Nao de iestied.	33
Zoemeraoend	34
Zwarver.	35
Reiziger.	37
Breyten Breytenbach.	38
Versukerde hunning	39
Laeste bastion.	41
Sletel parredies	42
Dit laand van mi'j	43
Zeg now mar niks	44
De laeste stökkies film.	45
Witte zeilen.	46
Verwondering	47

Rooie belon

As joongien ha'k
een rooie belon,
die me ontflutte
en votzweefde,
veer vot.
Hoger nog as de toren
van de roomse karke.

Sund die tied
roep ik de stormvoegels
of ze zien kunnen
waor mien belon
bleven is.
Mar de stormvoegels
zeggen niks weeromme.

Sund die tied
vraog ik de witte doeven
om me te helpen.
Mar de witte doeven
heuren niks.
Ze hebben et te drok
mit nusselen.

Sund die tied
droom ik
van stormvoegels,
van witte doeven,
van mien rooie belon.

Mien liefste, luuster niet

Soms lokt de nacht
mit smiespelend gefluuster.
Soms as ik hiel scharp luuster
heur ik zien stemme weer,
hiel onverwaachs een keer.
En 'k weet dat ie et heuren.

Een nacht as aand're nachten,
de raemen wiedewaegen los,
mit zoemerlocht van rozeblossems
an overlaeden toeken
en weeje zoegepappen.
En 'k weet dat ie et roeken.

'k Bin hielemaol niet bange
veur et redeloze raozen,
et bulderende blaazen.
Et rattelen van de pannen,
et kraeken van de spanten
et steunen van et huus.

Mar as et zute vlaaiken
en 't smiespelen weer begint,
dan lig ik uren wakker,
vuul ik me zo beklemd.
Mien liefste, luuster niet,
ik bin zo bange seins,
dat de nacht et een keer wint.

Ik had een doeve

1

Ik had een doeve
as kiend.

Een witte doeve,
die votvleug
op een morgen
bij de haast.

Ie liggen naost me
mit dichte ogen.
Ik vuul je aosem
op mien huud.
Onder die huud
huust de benauwdens.

Ik had een doeve
as kiend.
Een witte doeve,
die votvleug
op een morgen
bij de haast.

2

Ik bin gien doeve,
ik kan niet vliegen,
ik kan niet overdrieven
as de wolkens,
niet drieven as et wrakhoolt
in de zee.

Ik kan niet loslaoten
as de voegels,
klaampe me vaaste
an et leven,
en ploet're onbehelpen
in illusies omme.

3

Ik rie bij je huus langes,
pleisterplak in mien onthoold.

In de lanen lopen
koenen zonder poten.

Dieze dekt de zeerte toe
tot de verdoving uutwarkt is,
de mist optrokken.

Vulcano, 1990

4

Sometimes it snows in April,
de autoradio,
een onbekende zanger.

Onderwegens naor huus
hool ik
boelgoed van gevulens.
Aliend de hope
verkoop ik niet,
nog niet.
Misschien is dat verkeerd,
mar toch,
hi'j kan geliek hebben,
die zanger.

Soms sni'jt et in april
en ziej'
et noorderlocht in meert.

5

Doe 'k je belde
-laeter-
zeej' me
dat een meens
een betien gister is,
een grieseltien vandaege
en oneindig vule morgen.
't Is wonder,
mar ik vule me
oneindig vule gister,
een betien vandaege
en mar een grieseltien
morgen.

6

Oolde ekkelboom
midden in et laand.

Ic gavven me indertied
li'jte veur de wiend,
een dak veur de regen.

Now perberen we oons,
vergruuid mit de grond,
beidend staonde te holen.

Tegen de verzoering in,
tegen de ontwotteling in,
tegen de ontmeenseliking in.

Twie ienlingen, ieje en ikke.

7

D'r nusselen doeven
in jow takken,
een gammel huus.

Nao de zoemer
koppelen de voegels,
Om te overleven
zullen ze vottrekken
uut de huverige kilte
van dit laand.

Ik had een doeve
as kiend.
Een witte doeve,
die votvleug
op een morgen
bij de haast.

Spiegelbeeld

Waor op 'e wereld
a'k ok in de spiegel kieke,
mien spiegelbeeld
reist altied mit me mit.
Et lacht as ik lache,
goelt as ik goele,
et leeft mien leven
griezelig echt nao.
As een spion,
die in de huid
van een aander kreupen is.
Totdat et me doodschöt
en veerder leeft
onder mien naeme.

Paljas

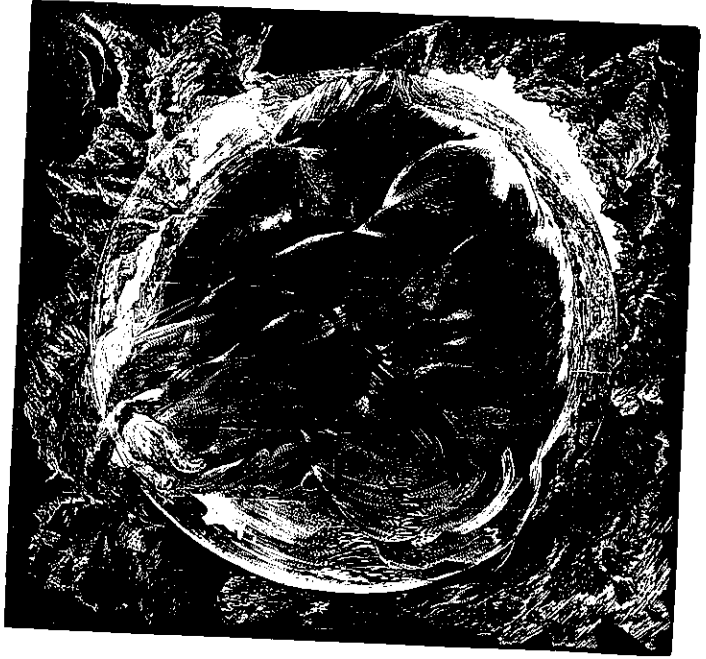
Een kiend was ik
in die daegen.
De wereld lag nog eupen,
ik hadde veer zicht.
Je opsleuten vulen,
ik wus niet wat dat was.
Speulende vun ik de
uitgaank van et doolhof.
Schoelereisien 1952.

Groot bin ik
in disse daegen.
Mar nog de hieltied
zuuk ik de uitgaank
van et doolhof.
Ik bin et spoor biester,
mien zicht is beparkt.
Aachter hoge heden
heur ik meensken,
ik kan ze niet beroepen.
Een weg weeromme
is d'r niet.
De voegels hebben alle
broodkrummels opeten.

Onderwegens zie ik
mien eigen ik
in de lachspiegel.
Lach dan, paljas.

Naozoemer

In de naozoemer
van oonze liefde
verkleurt de hatstocht.
De wiend wi'jt
mooie fantesienen vot.
De regen verslontert
tere herinnerings.
En toch zet de zonne
zomar inienend
alles nog ien keer
in de braand.
Vlamt et deur
gooldgele gevulens.
Een naozoemer
kan soms nog
mooie daegen hebben.
Mar bomen vol ekkels
veurspellen onontkomber
een lange winter.

Earth, 1987

Meetlint

We hadden oons bestaon
te brokkelig verkaveld.
We hadden te vule vredigd,
de stekkeri'je om oons toe,
die raekte nooit versleten.
We hadden oons gevuul
een betien krap bemeten.

Ik heb je nooit echt kend,
een lieve vremde bleej',
te vule bleef d'r onbepraot.
Te weinig spanning en een draod
geft gien bericht meer deur.
Gien stemme die now vraagt
hoe of et mit me gaot.

En now vraog ik me of
wie as ik morgen bin
en wie ik wezen zal,
die ofgemeten daegen,
ontdaon van alle zin.
Oons meetlint had gewoon
een streep of wat te min.

Schollegienspringen

Oons verhael is nog niet uut,
alle woorden bin nog niet zegd,
oons daenken niet uitkristalliseerd,
oons doen en laoten wodt bepaold
deur nog te vule zerigheden.

Mar as we d'r wisse van binnen,
dat et wonder niet meer komt
en et gevuul nooit overgaot,
dan eerst zal et tied wezen
veur de beslissende woorden.

In de schiemering van een aovend
as een rooie vuurballe
de wereld zachies starven lat
of leven gef an gleensterend riep
in de vroegte van een morgen.

Dan pas zuwwe eerlik wezen,
dan pas zal et ies breken
en as et echt niet aandere kan
zal et verhael over wezen,
zolange blift et schollegienspringen.

Zwatte kammeraod

Ik vuul zien aosem dichter achter mi',
de tied die oons bemeten is wodt krap.
Et leven gaot zo aldervliegenst rap,
een koppel gaanzen vligt roepende veurbij.

Anwezen op mekeer, de jaoren deur,
nog slimmer now as vroeger in 't begin.
Haastdraoden snoeren oonze vrijhied in,
genegenhied gefeet oonze daegen kleur.

Die daegen wo'n intenser nog, mar teer,
een zangerend gevuul soms in mien huid,
dan is mien zwatte kammeraod d'r weer.

Ik heur zien treden naost oons in gelid,
herken et meer en meer as een vertrouwd geluud,
de hieltied vaeker lopt hi' mit oons mit.

Dichte gediennen

Mem hoolt et raem
van de oolde man
in de gaten.
De gediennen bliieven
lange dichte vandemorgen,
we meugen wel es kieken,
zegt ze.

Et jonge maegien lacht,
ontvlocht
et achterlike dörp,
dat staorig doodblodt,
leeft in de stad
heur eigen leven.

Mar as ze overmorgen
oold is,
zol daor dan ok
zoe'n buurvrouw wezen
as mien mem?

Mien oolde huus

D'r wonen vremde meensken
in mien oolde huus.

Meensken in zoemerkleren
toffelen op et hiem omme.

Volk dat domweg daenkt
dat et now heur huus is.

Mar ze kennen de geluden niet:

de losliggende voste,

et amechtige kreunen

van et huus in de wiend.

De stemmen van vroeger,

diej' d'r altied vernemen kunnen.

Ze verstaon de woorden

van een veurbi'je tied niet.

Ze heuren de iekmulders niet,

zien de vleermoezen niet.

En ze kun d'r niet vulen

wat as ik d'r vule.

D'r wonen vremde meensken

in mien oolde huus.

Aarme meensken,

et zal heur huus nooit wodden.

Rooksignaal

Op mien eilaand
perbeer ik te overleven.

Ik greef een welle,
zette strikken,
stook een vuur.

De rook verwi'jt.

Ik karf de daegen
in mien onthoold.
En iedere dag
kiek ik de zee over,
zuuk ik de locht of.

Gien stippien
te bekennen.

Zo'k dan nooit
vermist wodden?

Liendeboom

Ik had me veurneumen
niet meer an je te daenken
as de liendeboom
niet meer blossemen zol,
mien liefste.

Mar et smoegt deur
as een venebraand,
onwillekeurig
waor en wanneer
flakkert et weer op.

En onderhuuds
ontkent de weemoed
mien veurnemens
a'k in de geburgenhied
van de naacht
tegen iene anders
dezelde woorden fluuster.

D'r is gien daenken an,
mien liefste,
niks kan et verhelpen,
de regens van de haast niet,
de snijjacht van de winter niet,
de liendeboom
blossemt alle daegen.

Verzet helpt niet

Ie zullen et nog niet annemen willen,
mar ie zullen nooit los van me kommen.

Ok al zuj' je d'r tegen verzetten,
hoe aj' d'r ok tegen vechten zullen,
ik doe 't mit je, dat et je niet lokt.

Et zol me niet iensen verbaozen,
daj' je gister al verbeeld hebben,
daj' iniens mien stemme heurden.
En vannaacht hej' misschien vuuld,
da'k een aarm om je toe sleug.
En overmorgen zuj' misschien
veur et raem zitten en mi'j
de diek langes zien gaon.

Een ondielber ogenblik, een tel,
mar toch zuj' me veur je zien,
al bin 'k ok nog zo veer bi'j je weg.

Ie zullen et nog niet annemen willen,
mar ie zullen nooit los van me kommen.

Illusies

Een stevige hangbrogge
overspande de ofgrond
tussen de rotsen.

Waarm was et oppervlak
van de rotsen.
Waarm van de zonne,
want et was zoemer.
De li'je nacht koelde
de stienen mar kwaolik of.

Doe kwam de haast,
die beukte op 'e rotsen
mit storms en regen.
Hoekige haegelstienen
roffelden een s.o.s.
veur broggebouwers.
En de sni'jgreens daelde.
Leger en leger kwam
de koolde van de nacht
en verpulverde de stiender.
De hangbrogge
wodde een vaalbrogge.

Now kun d'r gien
meensken meer over de brogge.
Gien liefde,
inkeld dromen
en illusies.

Zundag

De zundag legt een schaad over de wereld,
ik zal de aovend priezen as hi'j omme is.
Ik heure naor et koeren van de doefies
en vuul trefzeker an wat as ik mis.

Ik zie verveeld de meensken 't leven leven,
dat bi'j zoe'n mooie zoemerzundag past.
Een boer lopt traoge naor et laand en kikt
of nao de regen 't grös al weer wat wast.

Mit jongen aachter op 'e pakkiesdregers
trekt et gewone dörpsvolk d'r op uut.
Ofgeunst op al dat burgermaansgelok
plaogt vals et oergevuulte in mien huid.

Mien buurman reddert bi'j de peerdestal,
zien vrouw ligt in bikini in de blieke.
En ik weet weer es niet wa'k zal
en maek de anzet mar tot dit gedicht.

Krek as de buurman dot, gao ik an 't wark,
verbond op ofstaand, zonder et te weten.
Tegere bin we zundags twie man stark,
aj' warken kuj' een ogenblik vergeten.

Wonder

Vandemorgen wak' getuge
van een wonder.
Et was nog schiemerig,
in de poolder was gien meens.
Et grös beschosseld,
de baarms vael,
de bomen kael,
en op 'e sloden
lag een ragfien vlusien ies
as et bewies
dat et een koolde nacht west was.

Doe zag ik veer vot
in et oosten
ien lange streep oranje.
De winterschilder
van de iewighied
leut staorigan
de dag ontwaeken
en vreemd,
ik zag sund lange tied
mien eigen wereld
mit de ogen van een kiend.

Hielemaol alliend,
evenpies gelokkig vandemorgen
in die lege poolder.
Doe raosd' een vroege reiger
die rempend opvleug
bij een sloot
mit iene lange galp
et stille beeld
en et gelok weer dood.

Sweet home II, 1990

Nao de iestied

Nao een jaorenlange iestied,
as de sni'j smulden is,
za'k mien cocon eupen breken.
De li'je zoemerwiend is et teken
mien hatte ontdujjen te laoten.

Mooi zal et leven nao de iestied wezen,
je stemme zal nog verleideliker klinken,
je locht nog aeventuurliker roeken.
Mien huus zal zonder loeken
in 't ni'je locht liggen te blinken.

Had zal et leven nao de iestied wezen,
ik heb niet leerd me te verweren
en een vlinder leeft mar iene zoemer.
De wereld is niet echt veul roemer,
ik zal me weer opni'j bezeren.

En in mezels weeromme kroepen,
verpoppen as de roepen doen,
perberen de koolde de baos te wodden.
En nao een ni'je iestied za'k
gewoon je naeme zachies roepen.

Zoemeraovent

Op die wondermooie zoemeraovent
reuk ik de locht van vroeger.
Et huj dreugde op et laand,
een kroontien leup over mien haand,
een man fietste et pad langes
en ik waachtte.

Op die wondermooie zoemeraovent
heerde ik et geluud van vroeger.
Een gröswipper sjirpte in de baarm,
de zoemer was uutzunderlik waarm,
een vrouw fietste et pad langes
en ik waachtte.

Op die wondermooie zoemeraovent
zag ik de beelden van vroeger.
Verslag van een veurbij'e tied
en ik bedwong mien dromen niet,
een kiend fietste et pad langes
en ik waachtte.

Op die wondermooie zoemeraovent
las ik die naeme in de locht,
de hieltied weer jow naeme,
verleuren kammeraod.

Zwarver

Een zwarver bin ik,
votjacht uut et parredies
perbeer ik te overleven
in een wereld
te bliend om zien te kunnen,
te doof om heuren te kunnen,
te kil om lief te hebben.

Soms kom ik op mien tochten
et kiend tegen dat ik ooit was.
Deur jow kan dat kiend
nog in mi'j overwinteren,
want we weren kammeraoden
indertied, goeie kammeraoden.

Ik zol je zo graeg
de kleuren van mien wereld
nog es zien laoten willen:
mien wolken,
mien stormwiend,
mien dromen,
ik zol je zo graeg
et kloppen van mien bloed
nog es vulen laoten willen.

Mar ie bin wied vot,
tot an de horizon veurbi'j,
ik kan je niet beraozen.

En toch:
de kleuren van oonze wereld,
oonze wolken,
oonze stormwiend,
de dromen van oons tegere.

En de zwarver lopt wieder,
in trance over koolties vuur
deur zien herinnerings.

Reiziger

Ik bin een reiziger,
die hangen bleven is
op een toevallig station.

Ik huus hier bij jim
en nuum jim mien volk,
mar de zee van leegte
is kwaolik te overbroggen.

Ik praote wel mit jim
in jim eigen tael,
mar jim verstaon de stiltes
tussen mien woorden niet.

Ik gaf me wel an je,
mar we zaggen verschillende
kleuren en de tied
hul niet op te bestaon.

Jim mienen daj'm weten
wie de diek langes lopt
mit een brief naor de busse,
post veur een ere wereld.

Mar jim verzinnen jim,
een vremde gaot veurbi',
die de dag ofwaacht
om wieder te reizen.

Ik bin een reiziger,
die hangen bleven is
op een toevallig station.

Breyten Breytenbach

Op 'e mark in Wolvege,
bij een kraompjen
van Amnesty International,
vertelde een jonge me,
da'k nogal wat weg hebbe
van Breyten Breytenbach.

Griezelig eins,
want ik bin nooit vervolgd
en ze hebben mi'j
nooit opsleuten in een cel.
Ik zit zo now en dan
hooguit allienig mar
een betien in de put.

Zol die uterlike geliekenis
reden genoeg wezen
om letters op pepier
zetten te meugen?
Perbeersels van gedichten?

Versukerde hunning

Doe ik je, nao lange tied,
onverwaachs tegenkwam,
docht ik da'k in je ogen
over vroeger lezen kon.

En ik hoopte, misschien
tegen beter weten in,
een glimpjen van verzin
opvangen te kunnen.
Mar vroeger leek veur jow
nooit bestaon te hebben.

Ik zag gien verstoorde droom,
gien gemienschoppelik verleden,
ik zag je alliend mar praoten
over hoe drok aj't hadden.

Bi'j et dagzeggen, laeter,
wreef ie, dat deej' altied al,
hiel even mit de tonge
bi'j je lippen langes
en ik... pruufde de smaek
van versukerde hunning.

Sweet home, 1990

Laeste bastion

Op een vroege meitiedsnaacht
heurde 'k et geluud van een oele.
En morgens in de vroege
reup hiel veer vot
vanuut de bossen op 'e Zanen
de koekoek zien eigen naeme.

D'r zal een dag kommen
da'k zonder die geluden toekan.
Dan zal 't me niks meer doen
a'k je veurbi'j lope op 'e diek.
Een vaege herinnering nog mar.

Et verlangst naor genegenhied
zal dan al lange veurbi'j wezen.
Ik zal me weerommetrokken
hebben in mien laeste bastion:
et geluud van de stilte.
De koekoek en de oele zwiegen.

Sletel parredies

In de besleutenhied van boswallen
lag et parredies van mien kiendertied.
Et oolde huus
in et dörp van vroeger
tussen Lende en Kuunder.
Et kiend in mij
docht dat de baand
nooit breken zol.
Mar et laand verkleurde,
de tael verwaeterde,
meensken raekten vot
in de tied.
D'r roegelden schallegies
uut et ketten.
Oonze volk en ik,
we verleuren staorigan
een stokkien van oonszels.
De cirkel wodde deurbreuken.
Mar veur wie zien wil en heuren,
roeken wil en vulen,
hier ligt mien laand.
Ik vuul me d'r een betien keuning,
een klein betien keuning
in een sletel parredies.

Dit laand van mi'j

Dit laand van mi'j, et is me zo ontzag'lik eigen,
mar an dat eigene vret onderhaand de tied.
'k Stao onontkomber meer en meer mit lege hanen,
ik raek de hieltied vaeker weer een stokkien kwiet.

O ja, ik scharrele op 't eerste oge nog vrij en
onbezorgd en onbevungen deur de daegen.
Mar 'k vuul me meerstentieds tot starvens toe alliend,
al heur ie me daor niet zo vule over klaegen.

Ik geef et toe, ik bin benauwd veur wat as kommen gaot,
dat zonder jow gien meens me dommiet nog echt kent.
Mien joongien toch, hool ie me wel een betien beet?
Dit laand van mi'j, et wodt me staorigan zo vreemd.

Zeg now mar niks

Zeg now mar niks,
mien joongien.
In oons eigen
kleine keuninkriek
bescharm ik je
tegen een wereld
vol moedwillig onbegrip.
Goel mar om de twiefel,
om verleuren meensken,
de jaoren van ienzemhied,
mar zeg now mar niks.

Zeg now mar niks,
mien joongien.
Ik ken je zeerte wel,
de slaopeloze naachten,
et vergese dwaelen,
et zuken om je eigen ik,
gien kaant uutkunnen,
vis in de foeke,
mar onder de aske
van een verbraande liefde
overleefde et vuur.

Zeg now mar niks,
mien joongien.
Ik ken de woorden
van jow tael
en ik verstao je zwiegen,
zeg now mar niks.
Een grote voegel
trekt hoge boven oons
een streep deur de locht,
een lang, recht spoor,
tegere zuwwe niet verdwaelen.

De laeste stökkies film

Zo ongemurken weg begin ik,
oppertien veur oppertien,
et verleden op een hoop te harken:
vervlochtigde verhaelen,
vervormde gezichten.

Ik gadder et bi'j mekaander
en neem et mit me mit
onderweg naor een tied
da'k alles vergeten mag,
niks d'r nog wat toe dot.

Et reisplan d'r naor toe
staot nog niet vaaste,
de dienstregeling kan
nog bi'jsteld wodden,
d'r is nog ruimte veur
zo now en dan een
hatstochtelijke ni'je liefde.

Mar de tied begint
krapper in zien vel te zitten,
en ik wil klaor wezen
mit harken en gadderen
as de beelden van de
laeste meters film
over et scharm bewegen.

De hitte van een zoemermiddag,
et dörp van lange leden,
een slaopende hiemhond.

De laeste stökkies film,
die in ien keer en veurgoed
te plak valen zullen.

Witte zeilen

Ik zal niet zo vergeetachtig
as Theseus wezen.
Dwas deur de naacht
kom ik naor je toe
op een schip mit witte zeilen.

Et waeter staot in de braand,
noorderlocht in september,
nooit meer bange in duuster.
De stormvoegels vliegen
een aende mit me mit.

Aachter me ligt et eilaand,
drie jaor ballingschop,
een reiziger komt thuus.
Ik hebbe mezels overwunnen,
et labyrint in kaorte brocht.

Verwondering

Labyrint van straoten,
grös tussen stienen mit
uutsleten voetstappen.

In een staalblauwe locht
cirkelt een roofvoegel
op zuuk naor prooi.

Incastad op een heuvel,
brokkelig verweerd in de tied?
Een gravure van Lazarov?

Op een dreegbere radio
speult een trompetist
een lietien van Louis Armstrong.

In een spiegel een gezicht.
Glaanst et labyrint
in mien ogen? Of hope?

Verwondering lichtkaans
over een altied mar
weerommekommende droom.

A'k weer naor de locht kieke
is de roofvoegel vot.

Hoge boven me zweeft
een rooie belon.

Van Johan Veenstra verscheen bij de Stichting Stellingwarver Schrieversronte:

Wilde Gaanzen, verhaelen en riempies, 1974
Fluitekruid, verhaelen, 1977
As de wilde roze bluuit, gedichten, 1979
Een vlinder van zulver, roman, 1981
Naachs goelen de honnen, roman, 1984
Lamert en Lutske, verhaelen, 1987
De toren van De Lichtmis, gedichten, 1988
Lamert, Lutske en Doerak, verhaelen, 1990
Stellingwarver Stiekelstokkies, radiovertellegies, 1991
De boot naor Valhöll, verhaelen, 1992
Stellingwarver Stiekelstokkies 2, radiovertellegies, 1993
Sletel parredies, gedichten, 1994

De gedichten *Mien liefste*, *luuster niet* en *Nao de iestied* bin eerder publisceerd in et Friese literaire tiidschrift *Hjir*. Et gedicht *Schallegienspringen* wodde publiceerd in *Frysk Skriuwersalmenak 1994*. Et gedicht *Sletel parredies* wodde uutgeven in de serie *Friesland in prent, proza en poëzie*.

In Johan Veenstra zien dichtbundel *Sletel parredies* duken veur een pat dezelde thema's op, die in zien veurige dichtbundel *De toren van De Lichtmis* ok an de odder kwammen. In *Sletel parredies* schrift de dichter over de liefde, over de benauwdens dat een liefde an et veurbi'jgaon is en over de gevolgen daarvan: de kilte, de ienzemhied, et gemis van de aander.

In verschillende beelden wodt et vervlochtigde gelok deur de dichter zien laoten: as een rooie belon die him as kiend ontflutte en votzweefde, as een witte doeve die votvleug op een morgen bi'j de haast, as versukerde hunning.

D'r hangt een stille weemoed over de gedichten van Johan Veenstra, een berusting soms, mit dan inienend de klaacht:

Op mien eilaand perbeer ik te overleven (...)/ En iedere dag/ kiek ik de zee over,/ zuuk ik de locht of./ Gien stippien/ te bekennen./ Zo'k dan nooit vermist wodden?

En toch... onder de aske overleeft soms et vuur. De hope. De liendeboom blossomt alle daegen nog en de rooie belon blijft tot et aende van de bundel boven de gedichten zweven. As een teken. Misschien komt alles toch nog goed.

In *Sletel parredies* komt Johan Veenstra mit een riegel ontroerende en zuvere gedichten, die een grote zeggingskracht in heur hebben.